

ΕΥΤΕΡΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

Φυλλάδ. 45

Τόμος Ζ΄.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1854.

Η ΣΠΑΘΗ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ

(Συνέχεια και τέλος, ὄρα φυλ. 44)

— Θεέ μου, θεέ μου! ἐρώνησεν ἡ Ροδώπη κυττάζουσα τὸν οὐρανόν.

— Γνωρίζουν ὅτι εἶμαι φύσει ὀργίλος καὶ ζωηρός, γνωρίζουν τὴν βίαν τοῦ ἔρωτός μου, καθὼς ἐπίσης καὶ τὴν πρὸς ἐμὲ περιπαθῆ κλίσειν σου. Φοβηθέντες τὴν ἀπελπισίαν μας, ἐφρόντισαν νὰ μὲ καταστήσωσιν ἀνίκανον παντός τολμήματος.

— Καὶ τώρα, καὶ τώρα; ὁμίλησον, Ἰωσηππίνε... πῶς νὰ σωθῶμεν ἀπὸ τὴν ἀποτρόπαιον μηχανορραφίαν των;

— Δυστυχία εἰς ἡμᾶς! ἐνόσω τὴν συναλλαγματοκίην μου εἶχεν ὁ Σιμουήλ, ἠδυνάμην νὰ ἔχω ἐλπιδας τινὰς... Ἀλλὰ σήμερον ὅτε περιήλθεν εἰς χεῖρας τοῦ ἀντεραστοῦ μου, καὶ ὁ πατήρ σου παρηγγέλθη νὰ μὲ καταδιώξῃ, δὲν ὑπάρχει ἢ μόνον ἐν κλί ἀπεγνωσμένον μέσον. Μετ' ὀλίγα ὥρας ἢ

διαμαρτύρησις, κατόπιν ἡ ἀπόρασις τῆς φιλακίσεώς μου, καὶ βραδύτερον ὁ γάμος σου μετὰ τοῦ Φραγκίσκου Μορώ, τοῦ ἀπεχθοῦς ἐχθροῦ μου.

— Ἡ μοιρά μας εἶναι ἀληθῶς κακίστη! ἐπεφώνησεν ἡ Ροδώπη, καὶ ἐπιπτον εἰς τὰς παρειάς τῆς ἄφθονα καὶ θερμὰ δάκρυα. Σὺ, Ἰωσηππίνε, εἰς τὰς φυλακάς καὶ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας ἐγὼ σύζυγος τοῦ Φραγκίσκου Μορώ.

— Εἰς ὀκτῶ ἡμέρας; ἠρώτησε τρέμων ὁ νεανίσκος.

— Τὸ ἀπεράσισε χθὲς ὁ πατήρ μου.

— Ὄχι, ὄχι, τοῦτο δὲν θὰ γίνῃ! σὺ δὲν τὸν θέλεις, δὲν θὰ συγκατανεύσῃς σὺ, ἐκραύγασεν ὁ Ἰωσηππίνος, μεγάλοις βήμασι περιπατῶν εἰς τὸ δωματίον. Σὺ τοῦ Φραγκίσκου Μορώ σύζυγος; σὺ; ὦ τοῦτο δὲν γίνεται, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ! ἄκουσόν μου, Ροδώπη, προσέθηκεν εἶτα εὐλαβῶς πρὸ τῆς κόρης γονυπετήσας. Εἰξεύρεις πόσον σὲ ἀγαπῶ, εἰξεύρεις ὅτι χύνω τὴν τελευταίαν σταγόνα τοῦ αἱματός μου, ἂν πρόκειται νὰ σπογγίσω ἐν δάκρυ σου, ἐν μόνον σου δάκρυ ὁμίλησόν με λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν ἢ ἰδέχ τοῦ νὰ γίνῃς σύ-

ζυγος τοῦ Μαρῶ, δὲν σοὶ εἶναι μισητή; δὲν εἶμαι ἐγὼ διὰ σέ — χιλιάκις μοὶ τὸ ὁμολόγησες! — μήτηρ, συγγενής, τὸ παρὸν σου, τὸ μέλλον σου, τὸ πᾶν ἐνὶ λόγῳ, πᾶν ὅ,τι δύναται τις νὰ ἀγαπήσῃ εἰς τοῦτον τὸν κόσμον;

Καὶ ἡ Ροδώπη συγκινηθεῖσα ἰσχυρῶς διὰ τὴν περιπαθῆ ταύτην ἐπίκλησιν, ἔτεινε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν ἔραστήν της, καὶ διὰ τοῦ βλέμματός τούτου τῷ ἔδωκε τὴν ἀπάντησιν, ὑπαγορευθεῖσαν ἀπὸ τὴν καρδίαν.

— Ἐὰν λοιπὸν ἦναι ἀληθές ὅτι ἐγὼ εἶμαι τὸ μόνον ἀντικείμενον τῶν διαλογισμῶν σου, ἐὰν ἦναι ἀληθές ὅτι τήσασαι διὰ τὰς θλίψεις μου, ὅτι εὐφραίνεσαι διὰ τὴν χαρὰν μου, σὲ ἐξορκίζω, Ροδώπη, νὰ κρατήσῃς τοὺς ὅρκους καὶ τὰς ὑποσχέσεις σου. Ἐγὼ ἀναγκάζομαι νὰ ἀφήσω τὴν Τόλωσαν, θάρσει εἰς τὴν ἀγάπην μου, ὁ ἔραστής σου σὲ παρακαλεῖ. Φύγε τὴν τυραννίαν ἧτις σὲ βαρύνῃ, ἀφῆσον τὴν κατοικίαν τῶν βασάνων σου, καὶ ἔλθε εἰς γῆν ξένην νὰ σε φαναθώμεν. Ὡναί, Ροδώπη! ἀποκρίσου, καὶ δέξαι τὴν ἀπεγνωσμένην μου πρότασιν... Ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς, πρέπει νὰ ἦσαι εἰς τὸ πλευρόν μου σήμερον, αὔριον, πάντοτε.

— Πάντοτε! ἀπεκρίθη ἡ παρθένος, ἡδέως τεταραγμένη καὶ προσφέρουσα τὴν τρέμουσαν χεῖρα εἰς τὸν Ἰωσηππῖνον.

— Ἄς φύγωμεν λοιπὸν, αἱ στιγμαὶ εἶναι πολύτιμοι· ὁ Φρυσῶ δὲν εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν, οἱ δρόμοι τῆς πόλεως ἔρημοι, κἀνεὶς δὲν θὰ μᾶς ἐνοήσῃ.

— Μὴ ἐπισπεύδωμεν τὸ ἔσχατον τοῦτο μέσον, εἶπε μετὰ γλυκύτητος ἡ Ροδώπη. Πρὶν σοὶ ἀποδείξω τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀγάπης μου, ἀνάγκη νὰ ἐξαντλήσω πάσας τὰς προσπάθειάς μου, ἀνάγκη νὰ μεταβάλω τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐμπόρου.

— Καὶ τί ἀκόμη λείπει νὰ μεταχειρισθῆς;

— Ναί, φίλε μου, λείπει ἐν μέσον εἰσέτι μετὰ ἐν τέταρτον θὰ μάθω — διότι μετὰ ἐν τέταρτον περιμένω τὸν ἔμπορον — ἂν μὲν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἵχνος ἐλάχιστον τιμῆς ἢ φιλοτιμίας

— Πῶς; περιμένεις αὐτὸν μετὰ ἐν τέταρτον;... αὐτόν;

— Ἐζήτησα νὰ τῷ ὁμιλήσω διὰ τελευταίαν φοράν... θέλω νὰ μάθω τοὺς κρυφωτέρους διαλογισμούς του, νὰ δείξω εἰς αὐτὸν γυμνὴν τὴν καρδίαν μου. Ἐὰν ἐπιμένῃ νὰ μὲ νυμφευσθῇ ἄκουσον, τότε, Ἰωσηππῖνε... Ἐχεις τὸν λόγον μου... σὺ θὰ ἦσαι ὁ σύζυγός μου.

— Τὸ θέλεις; ἄς ἦναι λοιπὸν καὶ ὁμοῦ οὐδὲν ἐλπίζω ἐγὼ ἀπὸ τὸ κίνημά σου αὐτὸ, διότι ἀποφασίσας ἤδη νὰ ἀγοράσῃ τὴν συναλλαγματικὴν μου, δὲν ἀφίνει τὸ θυμὸν του ὅτε ὁ νόμος τὸ προσφέρει εἰς τὴν ἀπληστίαν του. Ἀλλὰ σέβομαι τὸν πόθον σου.

— Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὥραν θὰ ἔλθῃ ἀναχώρησον, Ἰωσηππῖνε, νὰ μὴ σὲ ἀπαντήσῃ.

— Ἀναχωρῶ, ἀλλ' ἔχω τὸν ὅρκον σου... Ροδώπη, τὴν ἐσπέραν ταύτην πρέπει νὰ φύγω τὴν φυλάκισιν. Ἀπόψε θὰ ἔλθω.

— Ἀπόψε! ἐπανελάβεν ἡ Ροδώπη, ἐὰν δὲ ἀποτύχω, ἐρκίζομαι πάλιν ὅτι θέλω ἀκολουθήσῃ τὸν σύζυγον τῆς ἐκλογῆς μου ὅπου καὶ ἂν με φέρῃ.

— Ροδώπη! εἶσαι ὁ ἄγγελός μου!

Καὶ ὁ Ἰωσηππῖνος ἐκλείσει τὴν θύραν καὶ ἐξῆλθε.

— Ὡ μήτηρ μου, βοήθησον ἡμᾶς! ἐπεφώνησεν ἡ παιδίσκη συγκινηθεῖσα καὶ γονατίζουσα.

Ὁ δὲ Ἰωσηππῖνος, σπουδῆ πορευόμενος πρὸς τὸν φίλον αὐτοῦ Ἀλφρέδον, ἠθάνετο καιὸν τὸ μέτωπον, πάλλουσαν ἰσχυρῶς τὴν καρδίαν του, διότι — τὸ εἶπε μόνος — οὐδὲν ἠλπίζεν ἀπὸ τὴν συνέντευξιν τῆς ἐρωμένης μετὰ τοῦ Φραγκίσκου. Ἐννοῶν δὲ κάλλιστα ὅτι ὁ πονηρὸς ἔμπορος δὲν παρητεῖτο τὴν Ροδώπην, διὰ τοῦτο ὤφειλε νὰ προπαρασκευάσῃ τὰ τῆς νυκτερινῆς φυγῆς του. Τὸν Ἀλφρέδον ἐπεθύμει νὰ ἐνταμώσῃ διότι τὸν ἐθεώρει ἀριστον φίλον καὶ βοηθὸν τοῦ σκοποῦ του, ἔφθασε δὲ ὠχρὸς καὶ ἠλλοιωμένος κρῦος ἰδρῶς περιέβρεχε τὸ πρόσωπόν του.

— Θεέ μου, ποῖον συνέβη δυστύχημα; ἐκραύγασεν ὁ δικηγόρος ἰδὼν τὸν φίλον εἰς τοιαύτην κατάστασιν.

— Οὐδὲν... ἢ μᾶλλον μικρὸν δυστύχημα, ἀπεκρίθη προσπαθήσας νὰ μειδιάσῃ. Ἐχάθην, φίλε, ἐχάθην καὶ ἐγὼ καὶ ἡ Ροδώπη, ἐὰν δὲν σπεύσῃς εἰς βοήθειάν μας.

— Ἐχάθης; τί τρέχει λοιπὸν; εἶπέ με τί θέλεις νὰ κάμω.

— Φίλε! μοὶ ἀφιέρωσες ἤδη τὴν χεῖρά σου, τὸν καιρόν σου, τὰ χρήματά σου καὶ ἤλθεν ἡ στιγμή νὰ μοὶ ἀποδείξῃς τὴν ἀλήθειαν τῆς ὑποσχέσεώς σου. Προετοιμάζω τὴν φυγὴν μου, διότι οἱ ἐχθροί, ὅπλον ἔχοντες τὸν νόμον, δύνανται νὰ μὲ βίψωσιν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ χάνω διὰ παντός τὴν Ροδώπην.

— Σὲ παρακαλῶ, ἐξηγήσου καθαρῶτερον.

Ὁ Ἰωσηππῖνος τότε ἐφανέρωσε τὴν ἐχθρικὴν τῶν δικωτῶν του δολοπλοκίαν. Ὁ δὲ Ἀλφρέδος ἀκούσας τὴν στυγεράν συνομιλίαν ἔφριξε καὶ ἐκάλυψε διὰ τῶν χειρῶν του τὸ πρόσωπον.

— Βλέπεις λοιπὸν, εἶπεν ὁ Ἰωσηππῖνος, τελειῶν τὴν διήγησίν του, ὅτι μόνον εἰς σὲ ἔχω τὰς ἐλπίδας μου. Ἐὰν ἐγὼ προπαρασκευάσω τὰ ἀναγκαῖα τῆς φυγῆς, δίδω ὑπονοίας ἴσως, καὶ αὔριον, ἀπόψε ἢ μίαν ὥραν μετὰ τὴν φυγὴν μου, ὁ κλητὴρ καὶ ὁ ἔμπορος θὰ γνωρίσωσι τὴν πορείαν μου. Εἰς σὲ λοιπὸν ἐμπιστεύομαι, διότι σὺ μόνον δύνασαι νὰ μᾶς σώσῃς.

— Καὶ εἶναι δυνατόν; νὰ τὸ πιστεύσω τοῦτο; ἔλεγεν ὡς πρὸς ἑαυτὸν ἀποτεινόμενος ὁ Ἀλφρέδος.

— Ἡ κατηραμένη συναλλαγματικὴ εἶναι ἡ συμφορά μου. Ἐδίδα τὸ αἷμά μου ἵνα ἔχω 25. χιλιάδας φράγκων.

— Καὶ ὁμοῦ δὲν ἔχω ἀποδείξεις! ἐπεφώνει

πάλιν ὁ δικηγόρος. Θεέ μου, πρέπει λοιπὸν οἱ κακοῦργοι νὰ θριαμβεύωσι!

— Τί ἐννοεῖς διὰ τούτου; ἠρώτησεν ὁ Ἰωσηπεῖνος ἀπορῶν διὰ τὰς ἐπιφωνήσεις τοῦ φίλου. Δὲν θέλεις νὰ με συνδράμῃς; μήπως ἠπατήθην ἐλπίσας εἰς τὴν φιλίαν σου;

— Ὄχι, φίλε μου, δὲν ἠπατήθης, ὅτι ἔχω εἶναι ἰδικόν σου. Ὁ ἀναχωρήσῃς, καὶ ἐγὼ μένω ἐδῶ νὰ ἀφαιρέσω τὸ προσωπεῖον τῶν προδοτῶν, καὶ νὰ σὲ ἐκδικήσω... ναι, ναι... ἔχει καλῶς. Ἡ Ῥοδώπη συγκατανεύει νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν μοῖράν σου, τοῦτο μὲ συγκινεῖ, καὶ ἀφοσιῶν εἰς σὰς τὴν καρδίαν μου. Ἰπάγε εἰς τὴν κατοικίαν σου νὰ ἐτοιμασθῇς, ἐγὼ δὲ ἐνοικιάζω ταχυδρομικὴν ἄμαξαν, φροντίζω περὶ παντός ἀναγκαίου, καὶ ἀπόψε εἶναι ὅλα ἐτοιμαῖα σοὶ τὸ ὑπόσχομαι.

Καὶ ἐθλίβον ἀμοιβαίως τὰς χεῖρας, οἱ φίλοι, ἐτοιμοὶ νὰ χωρισθῶσιν, ἐνῶ ἡ θύρα ἠνεώχθη αἰφνιδίως, καὶ ὁ δεσμοφύλαξ τῶν καταδίκων ἐπεφάνη εἰς αὐτοὺς θαυμάζοντας.

— Κύριε Ἀλφρέδε, ὁ εὐλογημένος αὐτὸς Ῥημόντης θέλει νὰ σὰς ὀμιλήσῃ πρὶν ἀποθάνῃ.

— Πρὶν ἀποθάνῃ; ἠρώτησαν καὶ οἱ δύο φίλοι.
— Ἐγείρε ἀλήθειαν; προσέθηκεν ὁ Ἀλφρέδος.
Χθὲς ἔτι, κοινοποιήσας αὐτῷ τὴν ἀπόφασιν, τὸν ἄφησα ὑγιέστερόν σου.

— Ἄμα ἐξήλθετε, ἡ ἀπελπισία ἐθασάνισε τὸν Ἰταλόν, ἀπεκρίθη ὁ δεσμοφύλαξ. Ἐραρμακώθη, ἀγνοῶ πόθεν λαβῶν τὸ δηλητήριο, ὅτι δὲ καὶ ἂν τῷ κάμωμεν εἶναι ἀνωφελῆ, μετ' ὀλίγον ἀποθνήσκει. Εἰς μίαν στιγμὴν ἠσυχίας ἐζήτησε νὰ σὰς ἰδῇ διὰ τελευταίαν φοράν. Σπεύσατε ἐάν ἐπιθυμεῖτε νὰ τὸν προφθάνετε ζῶντα,

— Ὡ Θεέ μου, σὲ εὐχαριστῶ! ἐπεφώνησεν ὁ δικηγόρος, σὺ δὲν στέργεις ὧστε, ἀπὸ ἑκκλιψῆς τὸν πατέρα, νὰ φυλακίσῃ καὶ τὸν υἱόν...

— Οἱ λόγοι σου...

— Ἰωσηπεῖνε! εἶπε προσχαρῆς ὁ Ἀλφρέδος, σὺ δὲν θὰ ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν Τόλωσαν, δὲν θὰ χάσῃς τὴν Ῥοδώπην, καὶ ἡ ἀπόδειξις τῆς σκοτεινῆς ταύτης καὶ ἐγκληματικῆς μηχανορραφίας, μοὶ προσφέρειται ἀπὸ τὸν Ῥημόντην. Περίμενε, ἐσώθημεν... ὦ, ἡ προαίσθησίς μου ἦτο ἀληθής!

Καὶ ἔσπευτεν εἰς τὴν θύραν ἠγούμενος· τοῦ δεσμοφύλακος μετὰ τάχους.

Η.

Περιπέτεια δράματος Ἰώσης. Φίλος προ-

δίδει τὸν φίλον.

Ἐνῶ ὁ Ἰωσηπεῖνος ζητεῖ ἀνωφελῶς νὰ ἐννοήσῃ τοὺς λόγους τοῦ φίλου, ἡ Ῥοδώπη ἀνοίγει ἀνυπομῶνως τὰ κρηπετάσματα τοῦ κρηθῆρου, προσδοκῶσα τὴν ἔλευσιν τοῦ Φραγκίσκου Μορώ. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς τελευταίας μετὰ ἔραστοῦ ὀμιλίας τῆς, δὲν εἶναι πλέον ἡ αὐτὴ, διὸ δὲν φοβεῖται

τώρα νὰ μείνῃ μετὰ τοῦ ἐμπόρου μόνη, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα ἐπιταχύνει τὴν ὥραν διὰ τῶν πόθων τῆς. Εἶναι δὲ ἐγγύς ἡ κρίσιμος αὐτῆ στιγμὴ, καὶ ἡ Ῥοδώπη πρέπει τέλος νὰ μάθῃ, ἐάν καταδικάζεται ἀνεκκλήτως, ἐάν ὑπάρχῃ σπινθήρ τις φιλοτιμίας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἐμπόρου, ἐάν δύναται ὁ ἄνθρωπος οὗτος νὰ ἀκούσῃ τὸν νόνον τῆς, νὰ οἰκτείρῃ τὰ πάθη τῆς, νὰ αἰσθανθῇ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀποστροφήν τῆς. Ὡ, ἡ Ῥοδώπη δὲν τρέμει πλέον, διότι, ἐπικειμένης τῆς φυλακίσεως τοῦ ἐραστοῦ τῆς, αἰσθάνεται ἤδη καὶ θάρρος καὶ δραστηριότητα. Ναι, ἡ ἄλλοτε ἀναποφάσιτος, ἡ δειλὴ, ἡ ἀδύνατος παιδίσκη, γίνεται εὐθαρσὴς καὶ ἀκλόνητος. Αἰσθανομένη ἐνθουσιώδη συμπάθειαν πρὸς τὸν πάσχοντα ἐραστὴν, ὠρκίσθη νὰ τῷ ἀφιερώσῃ τὴν ζωὴν τῆς, νὰ μοιράσῃ τὴν πικρίαν τῆς εἰμαρμένης του. Καὶ ἡ συμφορὰ τοῦ Ἰωσηπεῖνου διπλασιάζει ἤδη τὴν ἀγάπην τῆς, αὐτὸς εἶναι τῆς ἐκλογῆς τῆς ὁ σύζυγος, αὐτὸν ὠμολόγησε σύζυγον ἐνώπιον τοῦ θεοῦ, καὶ τῷ ὀφείλει ἔρωτα καὶ ὑπακοήν, εἶναι δὲ εὐκόλος ἡ ἀρσίσωσις τῆς ὀρφανῆς ταύτης παιδίσκης, ὑπὸ παντός ἀνθρώπου ἐγκαταλειμένης, καὶ ἂν κωφεύσῃ εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς ὁ Μορῶ, γνωρίζει ἤδη ὅποιον ἐσσεταὶ τὸ καθῆκόν τῆς. Εἶναι ἀνάγκη, ὡς ὁ εὐθαρσὴς ἐκεῖνος Κυρηναῖος, νὰ ὑποβιστάσῃ καὶ αὐτὴ τὸν σταυρὸν τοῦ μάρτυρος, ἀναζητοῦντα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς μέσα πρὸς παρηγορίαν τοῦ δυστυχοῦντος φίλου, καὶ νὰ ἦναι εἰς τὴν ἐξορίαν του, σύντροφος κρηθρική, πιστὴ καὶ περιπαθὴς ἐρωμένη, σύζυγος ἀγαθὴ καὶ αὐταπάρνητος. Ὡ ναι! ἐμπνεομένη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος θὰ δείξῃ εἰς τὸν Ἰωσηπεῖνον ὅτι ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσι τὰ στοιχεῖα τῆς εὐδαιμονίας, ἅτινα αὐτὸς θὰ ἀποβάλῃ ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ φίλους καὶ συγγενεῖς καὶ πατρίδα.

Τῇ δὲ προσδιορισμένη ὥρᾳ ἐφθασεν ὁ Φραγκίσκος Μορῶ, καὶ ἡ Ῥοδώπη, προσητομασμένη ἤδη, ἐνευσεν αὐτῷ νὰ καθίσῃ.

— Νὰ πιστεύσω λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμούς μου; ἠρώτησεν ἐπιβούλως ὁ ἔμπορος. Εἶμαι μόνος ἐδῶ, κυρία Ῥοδώπη, σεῖς τὸ ἠβελήσατε, καὶ μοὶ ἐδόσατε τὴν ἄδειαν νὰ σὰς ὀμιλῶ περὶ τοῦ ἔρωτός μου χωρὶς νὰ σὰς δυσαρεστήσω. Ὡ βεβαίως, ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης εἶμαι εὐτυχέστερος ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

— Ἀληθῶς ἐπεθύμησα νὰ σὰς ὀμιλήσω ἀπουσία τοῦ πατρὸς μου, ἀπεκρίθη ἡ παρθένος, διὰ φωνῆς ἠσύχου καὶ θαρράλεας. Ἀλλὰ παρατηρῶ, προσέθηκεν ἀτενίζουσα εἰς τὸν ἔμπορον, ὅτι ὑμεῖς κρηθρῆσατε τὴν ἐπιθυμίαν μου.

— Πῶς; δὲν σὰς ἐννοῶ!

— Ὁ ἀποσπασθῶ νὰ με ἐννοήσατε. Ἀπ' ἑσῆς στιγμῆς ἐπατήσατε εἰς τὸν οἶκον τοῦτον, θὰ εἰδέτε βεβαίως ὅτι δὲν ἠρσεκόμενη εἰς τὰς περιποιήσεις σας ἐπίσησθε πολλὰς ὅτι δὲν ἠθεώρου ἐμαυτὴν εὐτυχῆ διὰ ταύτην τὴν φιλοφροσύνην, οὔτε εὐχαριστήθην ὅτι με ἐζήτησατε εἰς γάμον. Τὴν αἰτίαν τῆς ψυχρότητος καὶ τῆς ἀδιαφορίας

μου, ἦτον εὐκολὸν νὰ μαντεύσητε, καὶ ἀναμβι-
βόλως τὴν ἐμαντεύσετε.

— Ἐγὼ δὲν ἐννοῶ τίποτε! εἶπεν ὁ ἔμπορος
καταπληχθεὶς.

— Ἐπειδὴ φαίνεται ὅτι ζητεῖτε νὰ ἐξηγηθῶ,
εἶναι ἀνάγκη καὶ δι' ἐμὲ καὶ δι' ὑμᾶς νὰ μὲ ἀ-
κούσετε. Σεῖς θέλετε νὰ μὲ νυμφευθῆτε, μάθετε
ὅτι ὄχι μόνον δὲν σὰς ἀγαπῶ, ἀλλ' ὅτι μάλιστα
ἡ καρδία μου ἐδόθη εἰς ἄλλον.

— Σεῖς δὲν μὲ ἀγαπᾶτε! ἐπεφώνησεν ὁ Φραγ-
κίσκος, σεῖς ἀγαπᾶτε ἄλλον! ἀλλ' ἡ συνέντευξις
μας ἀπόντος τοῦ κυρίου Φρυσῶ, συνέντευξις ἦν
χθές; σεῖ; ἐζητήσατε διὰ λόγων οἵτινες μοὶ ἐφά-
νησαν ἄρκετὰ περιπαθεῖς. . . τὸ μυστηριώδες
τῆς αἰτήσεώς σας καὶ ἡ ἐπιθυμία. . . μὰ τὴν ἀ-
λήθειαν, ἐγὼ χάνω τὸν νοῦν μου, κυρία Ῥοδώπη!
Ἐν τούτοις ἀρχίζω νὰ ἐννοήσω ὅτι ἀπατηθεὶς ἐπί-
στευσα μεταβολὴν εἰς τὰ πρὸς ἐμὲ αἰσθήματά
σας, καὶ φοβοῦμαι μὴ γίνωμαι ἄρκετὰ γελοῖος ἐ-
νώπιόν σας.

Καὶ τὴν τελευταίαν φράσιν εἰπόντος, ἡ ὄψις
αὐτοῦ ἐγένετο ἀπειλητικὴ καὶ τραχεῖα, ὅπερ ἐπά-
γνε τὴν καρδίαν τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος.

— Σὰς ἐκτιμῶ ἐπαξίως, ἀπεκρίθη ἡ Ῥοδώ-
πη προσπαθοῦσα νὰ ἀναλάβῃ τὸ θάρρος τῆς, ἀλ-
λά δὲν αἰσθάνομαι ἔρωτα. . . συγχωρήσατε τὴν
εὐλικρίνειάν μου. Ἄλλος τις ἔχει τὴν καρδίαν
μου, ἄλλος ἔχει τοὺς ὄρκους μου, καὶ ὅσον καὶ
ἂν θελήσω νὰ βιάσω ἑμαυτὴν, εἶναι ἀδύνατον νὰ
τὸν προδώω. Ακούσατέ με, κύριε Μορῶ, ἐξηκο-
λούθησε γλυκύνουσα τὴν φωνὴν, ἂν καὶ ὁ πατήρ
μου ἐθαυρόνῃ τοὺς σκοπούς σας, δὲν πρέπει νὰ
ἐπιμένετε ἐπιθυμοῦντες τοῦτο τὸ συνοικέσιον, διό-
τι εἶναι ἀγεννὲς καὶ ἀτοπον νὰ μὲ νυμφευθῆτε
παρὰ τὴν θέλησίν μου. Τοῦτο εἶναι ἀπρεπὲς εἰς
ἄνθρωπον γενναῖον ὡς ὑμᾶς καὶ τίμιον. Παιρι-
τηθῆτε τὸν σκοπὸν σας, ἀποδόσατε τὴν ἐλευθε-
ρίαν μου — ἐγὼ εἶμαι ἀμετάβλητος — ἀποβάλτε
τὸ μῖσος ὅπερ τρέφετε κατὰ τοῦ ἐλεκτοῦ τῆς
καρδίας μου, μὴ καταχρᾶσθε τῶν εἰς χεῖράς σας
μέσων. . .

— Σεῖς λοιπὸν γνωρίζετε; . . .

— Χθὲς τὸ ἑσπέρας ὑμεῖς ἐφροντίσατε νὰ μὲ
φωτίσετε. Ναι, γνωρίζω ὅτι ὁ Ἰωσηπίνος ὑπέ-
γραψε συναλλαγματικὴν, γνωρίζω ὅτι αὕτη εἶναι
εἰς τὴν ἐξουσίαν σας καὶ ὅτι δύνασθε νὰ τὸν φυ-
λακίσετε καὶ νὰ καταστρέψετε τὸ μέλλον του. Ὡ-
σὰς πρκακαλῶ, ἐστὲ μεγαλόψυχος! Ἐστὲ γεν-
ναῖος καὶ εὐγενής! μὴ καταχρασθῆτε τῆς ἐξου-
σίας ἢ ὁ νόμος σὰς δίδει! δόσατε προθεσμίαν
εἰς τὸν κύριον Βουδρῆν νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ χρέος του,
καὶ πρὸς ἐπιμετρον ἀγαθότητος παραιτηθῆτε
τὸ συνοικέσιον ἃ ἔχετε τὴν ὑποχρέωσίν μου
αἰώνιον!

Καὶ ἡ καθυρὰ καὶ ἀναπολόγητος ἐξομολόγησις,
μετέβαλε καθ' ὀλοκληρίαν τὰς σκέψεις τοῦ ἐμπό-
ρου. Προσεβάλλετο κερῶς ὁ ἔρωτος, ἡ κενοδοξία καὶ
τὸ ἰδιοτελεῖ τῶν σκοπῶν του, διότι καὶ τὰ τρία

ταῦτα ἐκυρίευσαν τὸν νοῦν τοῦ Φραγκίσκου. Νὰ
παραιτηθῆ τὴν Ῥοδώπην, ἐνῶ τὴν ὠνειρεύετο, ἀ-
πὸ δύο ἡῆ μνηῶν, ἐθρονίζουμένη εἰς τὸ ἔργα-
στήριόν του, ἀνοίγουσαν τὸν μέλλον του, νὰ πα-
ραιτηθῆ τὴν Ῥοδώπην, τὴν καλλίστην τῶν παρ-
θένων τῆς Τολώσης; αὕτην ἦτις διὰ τῶν ἀφελῶν
θελγῆτρων τῆς ἐμελλε νὰ φέρῃ τοὺς καλλιτέρους
ἀγοραστὰς τῆς πόλεως εἰς τὸ ἔμπορικόν του ὅ-
τὴν θυσίαν ταύτην δὲν ἠδύνατο νὰ ἀποφασίσῃ!
Ναι μὲν ὁ Μορῶ ἠγάπα, ἀλλὰ — τὸ εἶπομεν —
ἠγάπα ἔμπορικῶς. Τὸ σχέδιον τοῦ συνοικεσίου ἦ-
τον ἡ ἴη συμπεφωρημένον μετὰ τοῦ κυρίου Φρυσῶ,
ἀποφασισμένον καὶ συλληφθὲν, οὕτως εἰπεῖν
ἐν τῷ ἐμπορικῷ αὐτοῦ πνεύματι. Πῶς λοιπὸν νὰ
τὸ παραιτηθῆ, χωρὶς νὰ ἐσχίσῃ τὴν καρδίαν του;
τοῦτο δὲ τὸν ἠνάγκαζε νὰ ἐπιμένῃ, ἡ σκέψις ὅτι
κατεστρέφετο ὄνειρον ἀπὸ πολλοῦ οικεῖον καὶ ἀ-
γαπητόν, ἡ Ῥοδώπη, κοσμουμένη τα θέλγητρα
τῶν εἰκοσιν ἐτῶν τῆς, ἐνδεδυμένη τὴν κομφο-
τέρην ἐνδυμασίαν, ἡ Ῥοδώπη, ναι, διαλάμπου-
σα ἐν χρυσῷ καὶ ἀδάμασι, ἦτο θυσαυρὸς ἀνεκτί-
μητος, ἦτον αὐτόχροημα πλοῦτος! Χωρὶς αὐτῆς
ἐμελλε νὰ ἔρπεται αἰωνίως, περιμένων εἰς μάτην
ἀγοραστὰς, ἐργαζόμενος, νύκτα καὶ ἡμέραν, ἐν
ἀνωφελεὶ προσδοκίᾳ τύχης· χωρὶς αὐτῆς, δὲν ἐ-
γίνετο ἀνεξίτητος κτηματίας εἰς τὴν ὄχθην τοῦ
ποταμοῦ, ὅπου ὠνειρεύετο νὰ ζήσῃ εὐτυχῆς καὶ
ἀμέριμνος.

Αὗται δὲ ἦταν αἱ σκέψεις; αἱ συμπεκνούμεναι
εἰς τὸν νοῦν τοῦ ἐμπόρου, ὅτε ὁ Φρυσῶ φθάσας
ἐλάφρυνεν αὐτὸν ἀπὸ τὸ βῆρος τῶν διαλογισμῶν
του.

— Λοιπὸν; τῷ εἶπεν ἅμα εἰσελθὼν, εἶναι δώ-
δεκα παρὰ τέταρτον.

Καὶ σύρων τὸ ὠρολόγιον ἐδείκνυε τὴν ὥραν, ἡ
δὲ Ῥοδώπη ἀνησυχοῦσα μεγάλως περιέμενε τὴν
ἀπάντησιν τοῦ Φραγκίσκου. Ἦτον ὄρθη παρὰ τὸ
θρανίον τῆς, ἔχουσα τὴν μίαν χεῖρα ἐπ' αὐτοῦ,
τὴν ἄλλην ἐπὶ τῆς καρδίας· ὁ λαίμος τῆς ἦτο τε-
ταμένος, ἡ ἀνάπνοή τῆς βιαία, καὶ δια ζωηροτά-
της ὄψεως ἐξέφραζε τὰ ψυχικὰ τῆς παθήματα.

— Σεῖ; πραιρεμένε τὰς ὁδηγίας μου, εἶπε τέ-
λος ὁ ἔμπορος πρὸς τὸν γέροντα ἀποταθῆς. Ἴδου
ἡ συναλλαγματικὴ, παρουσιάσετέ την εἰς τὸν ὑπο-
γράφαντα, καὶ ἂν δὲν πληρώσῃ, ἐνεργήσατε κατὰ
τὸν νόμον.

— Πολὺ φρόνιμος ὁμιλία, ἠκούσθη μία φωνὴ
ὀπισθεν τοῦ ἀδυσωπήτου κυρίου τῆς συναλλαγμα-
τικῆς.

Καὶ ἰδου ὁ δικηγόρος Ἀλφρέδος καὶ ὁ Ἰωσηπί-
νιος Βουδρῆ, αἴφνης εἰσελθόντες εἰς τοῦ κλητῆ-
ρος τὴν αἴθουσαν.

Ἡ δὲ Ῥοδώπη, ἰδούσα τὸν ἐρωμένον, εὐρέθη
αὐτομάτως ἐνώπιόν του, ἀλλ' ὁ Φρυσῶ ἐφρικόασε
καὶ ἐκινήθη νὰ ἀρπάξῃ τὴν συναλλαγματικὴν ἀ-
πὸ τοῦ φάκελλον τῆς δικογραφίας.

Ὁ δὲ Φραγκίσκος ἠσθάνθη γενικὸν παγετὸν εἰς

τὰς φλέβας του, διότι ἡ ἀπρόσδοκτος ἐμφάνισις τῶν δύο φίλων ἐκλόνησε τὴν ψυχικὴν ἀταραξίαν, ἣν μόλις μετ' ὀλίγον ἀνέλαβε· ἐταπεινώσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν γῆν.

Τις ἄρα εἶναι ἡ αἰτία τῆς ταραχῆς του; διατί αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀνησυχεῖ καὶ βασανίζεται ὁσάκις ἡ τύχη φέρεται πρὸ αὐτοῦ τὸν ἀντραστήν του;

Καὶ πέντε ὄλας στιγμὰς ἡ σιγὴ ἐπεκράτησεν, ἐν τούτοις ἕκαστος τῶν παρόντων ἐκυριεύετο ἀπὸ διαφορὰ αἰσθημάτων, ὁ δὲ ἔμπορος συνέλαβεν αἴφνης ἀπόφασιν σταθεράν· ἤγειρεν ἤδη τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ βλέμμα αὐτοῦ ὡς καὶ τὸ βλέμμα τοῦ γέροντος ἐφαίνοντο ὡσεὶ ἐρωτῶντα τὴν αἰτίαν τῆς τοιαύτης διαγωγῆς των. Ἡ Ῥοδώπη πάλιν ἐφαίνετο συγκεντροῦσα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τὴν ψυχὴν της, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της προσηλοῦντο εἰς τὸν ἐρώμενον. Καὶ ἐν τῇ σιωπῇ, καὶ ἐν τῷ σχήματι τῶν τριῶν τούτων προσώπων, ἐνεφαίνετο ἐρώτησις ἐναργεστέρη παντὸς προφορικοῦ λόγου.

— Κύριε Φρυσῶ, εἶπε διὰ τόνου σοβαροῦ ὁ δικηγόρος· ὀφείλομεν εἰς ὑμᾶς ἐξηγήσῃν τῆς ἀπρόσδοκτῆς ἐμφανισῆώς μας, ἀλλὰ πρὶν τούτου, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἀποτείνω λέξεις τινὰς πρὸς τὸν κύριον, ὃν καλεῖτε γαμβρόν σας.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν ἔμπορον,

— Κύριε Μορῶ, τῷ εἶπεν· ἐπιμένετε ἀκόμη διαφιλονεικοῦντες τὴν κυρίαν Ῥοδώπην εἰς τὸν φίλον μου;

— Τοιαύτη ἐρώτησις . . . ἐπεφώνησεν ὁ Φρυσῶ.

— Συγχωρήσατέ με, ὁ κύριος Μορῶ πρέπει νὰ ἀποκριθῇ.

— Εὐρίσκω τὴν ἐρώτησιν πολὺ παράδοξον, πολὺ . . . ἀστεῖαν, εἶπεν ὁ ἔμπορος. Πᾶσά μου ἡ εὐδαιμονία κεῖται εἰς τὴν κτῆσιν τῆς κυρίας Ῥοδώπης, καὶ ἀφοῦ ὁ κύριος Φρυσῶ θέλει νὰ μοι τὴν δώσῃ, δὲν ἐννοῶ διατί νὰ παραιτηθῶ τὸ πολῦτιμον τοῦτο κειμήλιον.

— Σκεφθῆτε καλά.

— Ἐσκέφθην πρὸ πολλοῦ, προδύω ἐτῶν ἐπιθυμῶ τὸ συνοικέσιον τοῦτο, καὶ δὲν ἔχω χάμμιαν διαθέσιν νὰ ἀλλάξω γνώμην.

— Ὁ κύριος Μορῶ θὰ ἦναι ἀναμφιβόλως γαμβρός μου, διότι οὕτως ἐγὼ θέλω, εἶπεν ὁ γέρον ἀνυπομονῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ εἶσαι ἐδῶ, κύριε Ἰωσηππίνε Βωδρῆ, προσέθηκεν ἀνοίγων τὸν δικογραφικὸν φάκελλον, ἀγαπάτε νὰ ἐξοφλήσετε ταύτην τὴν συναλλαγματικὴν, ἣν πρὸ δύο ἐτῶν ὑπεγράψατε εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου Σαμουὴλ, μεταβιβάσθησαν ἤδη εἰς ἡμᾶς, θέλω νὰ εἰπῶ εἰς τὸν γαμβρόν μου;

— Μίαν στιγμὴν, παρακαλῶ. Γνωρίζομεν τὰ σχέδια τοῦ κυρίου Μορῶ ὅστις ἐλπίζει νὰ ἀπαλλαχθῇ φυλακίζων τὸν ἐνοχλοῦντα ἀντραστήν του, ἀλλ' ἤλθεν ὁ καιρὸς νὰ λύσῃ τὴν διαφορὰν των. Ὁ μὲν κύριος Ἰωσηππίνος Βωδρῆ εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκόν του, μένει ὁμως νὰ ἰδῶμεν ἂν ἦναι ὀφειλέτης τοῦ κυρίου Μορῶ, ἢ ἂν ὁ κύριος Μορῶ ἦναι ὀφειλέτης του.

— Πῶς ὀφειλέτης του! ἐπεφώνησεν ἄμα ὁ κλητὴρ καὶ ὁ ἔμπορος.

— Ἴδετε με κατὰ πρόσωπον, κύριε, ἐκραύγασεν ὁ ἐραστὴς τῆς Ῥοδώπης, διὰ φωνῆς ἐπισήμου, ἀλλὰ κατὰ πρόσωπον, μὲ ἐννοεῖτε; καθὼς ἄνθρωπος τίμιος ὀφείλει νὰ βλέπῃ τίμιον ἄνθρωπον! Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰωσηππίνος Βωδρῆς, υἱὸς τοῦ Φορτουνάτου Βωδρῆ, ἐμπόρου ναυτικῶν πραγμάτων εἰς τὸ Ἀρέλατον.

Καὶ ἐτόνισε τὰς τελευταίας λέξεις.

Ὁ δὲ Μορῶ ἐφρικίασε μὲν ἄλλ' ἡ φωνὴ του ἦτον ἀκλόνητος, τὸ βλέμμα του ἀτάραχον.

— Καὶ τί μὲ μέλει διὰ τὸ ὄνομά σου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς σου; ἀπεκρίθη διὰ νεύματος περὶφρονητικοῦ.

— Τί σε μέλει; ἐπανελάβεν ὁ Ἰωσηππίνος, δύο βήματα προχωρήσας· συλλογίσου! δὲν ἐνθυμείσαι, μόνον βλέπων τὰ χαρακτηριστικά μου, ἕνα ἄνθρωπον, ὃν ἀληθῶς μίαν μόνην φορὰν εἶδες, ἀλλ' εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ὥστε δὲν πρέπει νὰ σοῦ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὴν μνήμην;

— Εἶναι καιρὸς νὰ τελειώσῃ αὐτὴ ἡ κωμωδία, ἐπεφώνησεν ὁ ἔμπορος. Ὁμίλησον καθαρώτερα, ἂν θέλῃς νὰ σὲ ἐννοήσω.

— Ὁμίλησον, ὀμίλησον! ἐπεφώνησε καὶ ὁ Φρυσῶ.

— Τὸ θέλετε; εἶπεν ὁ Ἀλφρέδος, προχωρήσας εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης. Ἄς ἦναι λοιπὸν, ἄς πέσῃ πλέον ἡ Σπάθη τοῦ Δαμοκλέους τοσοῦτον χρόνον κρεμαμμένη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας! ἐγὼ σᾶς τὸ λέγω, πολλὴν καιρὸν ἐβραδύνουν αἱ ἀποδείξεις καὶ ἀνάγκη νὰ μάθῃ ὁ κύριος Φρυσῶ τὴν ἠθικὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου, δι' ὃν προσδιώρισε τὴν κόρην του σύζυγον.

Εἶναι τρία ὡς ἔγγιστα ἔτη, ὅτε ἔμπορός τις ἔφθασεν ἀπὸ τὸ Ἀρέλατον εἰς τὸ Λούγδουνον. Ὁ ἔμπορος οὗτος, Φορτουνάτος Βωδρῆς κλυόμενος, δίδβαιεν ἀπὸ μικρὸν τινα δρόμον, πλησίον τῆς Πλατείας Βελκούρ, ὅτε δύο κακούργοι ἐβρίθθησαν κατ' αὐτοῦ, καὶ φράξαντες τὸ στόμα του, τῷ ἀφήρσαν τολμηρῶς πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων, ἅτινα εἶχε λάβει παρά τινος τραπεζίτου. Ἴδου τὸ θέμα καθαρὸν καὶ ἀπλοῦστατον.

Τώρα μένει νὰ καταγγείλωμεν τοὺς δύο κακούργους καὶ τοὺς γνωρίζομεν.

Ὁ μὲν εἰς τὸ γραφεὺς τοῦ τραπεζίτου, ὅστις ἐμέτρησε τὰς πεντήκοντα χιλιάδας φράγκων εἰς τὸν κύριον Βωδρῆν. Αὐτὸς ἐπέισε τὸν σύντροφόν του εἰς τὸ νυκτερινὸν τόλμημα. Μετὰ πολλοτάτας κλοπὰς, αἵτινες ἔμεινον ἀτιμώρητοι, ἔβαψε τὰς χεῖρας του μὲ τὸ αἷμα γέροντος πλουσίου, ἵνα ἀρπάσῃ τὴν περιουσίαν του, καὶ ἐμοῦ δικηγοροῦντος, δικασθεὶς, κατεδικάσθη εἰς δεσμὰ ἰσόβια. Ἀπέθανεν ἐνώπιόν μου, καὶ τὸ ὄνομά του εἶναι, Ῥημόντης.

Ἄλλ' ὁ Ῥημόντης ἔκαμεν ἐξομολόγησιν, πρὶν ἐμφανισθῆ εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦ Ἰψίστου, ὡμολόγησεν ὅτι ὁ συνένοχος τῆς κλοπῆς σύντρο-

φός του ἦτον ἐπίσης; γραφεὺς εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν, ὅτι μετὰ τὸ κατὰ τοῦ Βουδρῆ τόλμημα ἀπεσύρθη εἰς τὴν πατρίδα του Τόλωσαν, καὶ διὰ τῶν 25. χιλ. φράγκων. τοῦ μεριδίου του, ἤνοιξεν ἐργαστήριον συρμού. Ὁμολόγησε δὲ ὅτι μετὰ τὴν ἐνταῦθα φυλάκισίν του εἶχε συνεχεῖς μετὰ τοῦ παλαιοῦ συντρόφου του σχέσεις, ὅτι ἐδοιθῆθη ὑπ' αὐτοῦ διὰ τὴν δραπέτευσιν, καὶ διὰ τὸν δηλητηριασμόν του, ἀλλ' ὁ θάνατος τὸν προέλαβε. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ συνένοχος οὗτος — καὶ τὸν ἐμαντεύσατε ἤδη — εἶναι ἐνώπιόν σας, καὶ ὀνομάζεται Φραγκίσκος Μορώ.

— Αἰσχρός! ψεῦδη! ἐκραύγασεν ὁ ἔμπορος ὀργισμένος κατὰ τοῦ δικηγόρου, αἱ ἀποδείξεις, ποῦ εἶναι αἱ ἀποδείξεις;

— Ἄ! θέλεις τὰς ἀποδείξεις; βεβαίως αἱ ἀποδείξεις δὲν εἶναι εὐκόλοι, διότι ὁ Ῥημόντης ἀπέθανεν; ἀπεκρίθη ὁ Ἀλφρέδος προσηλῶν τὸ βλέμμα του εἰς τὸ βλέμμα τοῦ ἐμπόρου.

— Ἄτιμος συκοφαντία! ἐκραύγασεν ὁ Μορώ, καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ ἐπέλαμψεν, ἐπελθοῦσης τῆς ἐλπίδος, ὅτι ἦτον ἀδύνατον εἰς τὸν κατήγορον νὰ δικαιολογήσῃ δι' ἀποδείξεων τοὺς λόγους του.

Ἄλλ' ὁ δικηγόρος, ἀρείς ὀλίγον τὸν ἔμπορον νὰ θριαμβεύῃ διὰ τῆς ἰδέας του,

— Ἐν τι σημαντικὸν παρέλειψα νὰ σὰς εἶπω, ὑπέλαθεν ἀταράχως, ὡς ἂν ἀληθῶς τότε ἐνεθυμεῖτό τι.

Καὶ ἔσυρεν ἐν χαρτίον.

— Ὁ γραφεὺς Μορώ, τὴν ἀκόλουθον τῆς κλοπῆς ἡμέραν, ἔλαβεν ἐπιστολὴν τοῦ συνενόχου, ἀγγέλουσαν αὐτῷ τὴν προσπάθειαν τῆς ἀστυνομίας ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸ ἐγκλημα. Ἡ ἐπιστολὴ δὲ αὕτη ἀποδεικνύει τὴν ἐνοχὴν ἀμφοτέρων. Τώρα λοιπὸν, ἡ ἐπιστολὴ αὕτη διατηρηθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ῥημόντη, παρεδόθη εἰς ἐμὲ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκπνεύσεώς του. Ἴδετε τὴν, εἶπε δεικνύων τῷ Μορῷ τὴν ἄλλοτε ὑπογραφισκὴν ὑπ' αὐτοῦ ἐπιστολὴν. Σὺ ἐζήτηεις ἀπόδειξιν, καὶ ἐγὼ τὴν ἐζήτηουν, πρὸ δύο μηνῶν, τὴν ἐναργῆ ταύτην ἀπόδειξιν, ἥτις ἔπρεπε νὰ σὲ ταραξῇ μετὰ τὴν ἐπίσκεψίν σου, ἢν σὺ δὲν ἐλησμόνησας, ἐγὼ δὲ ἐφύλαξα μυστικῶς ἑξήτειαι ἀπόδειξιν, ἰδέε την.

Ὁ δὲ Μορώ βλέπων εἰς χεῖρας τοῦ Ἀλφρέδου τὴν ἐπιστολὴν, ἔμεινε ὡς ἀπόπληκτος, καὶ στοίφας μετ' ὀλίγον βλέμμα περὶ αὐτὸν, εἶδεν ὅτι οἱ περὶ αὐτὸν, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Φρουῶ ἀπεμακρύνοντο μετὰ φρίκης. ἔχυσεν τότε φοβερὰν κραυγὴν, ὁμοιάζουσαν τὴν κραυγὴν τίγρεως καιρῶς πληγωθείσης, καὶ δι' ἐνὸς ἁλματος εὐρέθη εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας.

Ἐπὶ δὲ ὁ κύριος Φρουῶ προέβη τὴν πρώτην λέξιν, ὁ Ἀλφρέδος λαβὼν τὰς χεῖρας τῆς Ῥοδάκης καὶ τοῦ Ἰωσηπίνου, τὰς ἤνωσε, καὶ οἱ ἐρώμενοι, ἐνοήσαντες τὸν σκοπὸν τοῦ δικηγόρου, ἐρίφθησαν εἰς τὰ γόνατα τοῦ κλητῆρος.

— Ἐλάτε εἰς τὴν ἀγκάλην μου, εἶπεν ὁ γέρον, ἔλατε, τέκνα μου, καὶ ἐπαύσατο τὸ πρῶτον ἄ-

κρου, ὅπερ ἔβρουσεν ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ πρὸ τριάκοντα ἡδὴ ἐτῶν. Συγχωρήσατε τὰ κακὰ καὶ τὰ βάσανα, ὧν ἐγὼ ἤμην ὁ αἷτιος.

Τῇ δὲ ἐπιούτῃ εὐρέθη εἰς τὸν πυθμῆνα φρέατος, τὸ πτώμα τοῦ Φραγκίσκου Μορώ, ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ εἰς τὸν Δρόμον τῶν Τεχνῶν.

Ἡ Σπάθη λοιπὸν τοῦ Δαμοκλέους, ἀποκοπέντος τοῦ νήματος ἀφοῦ ἐκρέματο ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἐνόχου, ἔπεσε καὶ ἐφάνευσεν τοῦ Ῥημόντη τὸν σύντροφον.

ΤΕΛΟΣ.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ.

(Συνέχεια, ὄρα φυλλάδιον 44).

Ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ Κλαυδίου Μουριέ.

Ὁ Μουριέ ἀνήγειρε τὴν κεφαλὴν, ἵνα ἴδῃ τὸν δολοφόνου τοῦ τὸν εἰσαχθόμενον ἤδη.

Ἦτον δὲ ἀνὴρ προβεβηκὸς τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήττατρον εἰσέτι ἐκ νεανικῆς δραστητικότητος, ἥτις ἀντιπαρετίθετο πρὸς κόμην ῥιπὴν κνήν φαιόχρου.

Ἡ δὲ Σωσάνα ἐψιθύρισε χαμηλῇ τῇ φωνῇ.

— Πῶς ὁ μεγαλόσωμος αὐτὸς Μουριέ εὐρέθη εἰς τόσῃν ἀδυναμίαν ὥστε νὰ τὸν δολοφονήσῃ αὐτὸς ὁ μικρότερος;

— Να μ' ἀφήσετε μοναχὸν μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, εἶπεν ὁ Μουριέ διὰ τόνου συνεσταλμένου ἀλλ' ἐπιτακτικοῦ. — Ἄ! μάλιστα! εἶπεν ἡ Σωσάνα, προσμένετε νὰ σὰς ἀφήσω μοναχὸν μ' ἕνα δολοφόνου! δὲν κάμνω οὔτε βῆμα ἀπ' ἐδῶ. Ὡ! τοῦ κακοῦ μὲ κυττάζετε μὲ στρογγυλὰ μάτια, θὰ μείνω διὰ νὰ φωνάξω βοήθειαν ἂν ἔλθῃ ἀνάγκη. — Σὲ βεβαίῳ, Σωσάνα, ὅτι δὲν εἶναι κἀνένας κίνδυνος ἀφῆσέ με μοναχὸν. — Κύριε Κλαυδίε, εἰς τὴν κατάστασιν τῆς ἀδυναμίας ὅπου εὐρίσκεσθε, δὲν εἰμπορεῖτε οὔτε ἐναντίον παιδίου νὰ ὑπερασπισθῆτε. — Δὲν θὰ ἔχω ἀνάγκην νὰ ὑπερασπισθῶ, πιστεύε με, σὲ βεβαίῳ. — Κ' ἐγὼ, δὲν ἐβγαίνω καθόλου ἐδῶθεν. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι εἶμαι περὶεργος, καὶ θέλω νὰ μάθω τὸν λόγον ὅστις παρεκίνησε αὐτὸν τὸν ἄθλιον νὰ σὰς δολοφονήσῃ. — Σωσάνα, θὰ σοῦ τὸν εἶπω ἐγὼ τὸν λόγον, τὸ ἐσπέρως. — Προτιμῶ νὰ τὸν μάθω τώρα τὸ πρῶτον.

Καὶ ἡ Σωσάνα ἐκάθησε, ἢ μάλλον εἶπειν, ἐκαρπώθη εἰς ἕνα σκίμποδα, ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἀνέσει ὡς πράττει τις ἐν ἐδελίῳ τοῦ θεάτρου, ὅταν ἐπιθυμῇ νὰ χαρῇ θεώμενος τὴν παράστασιν.

Ὁ δὲ Μουριέ, ἀνέσεισε τοὺς ὤμους δι' ἤθους ἀνθρώπου ὅστις ἐνδίδει εἰς τινὰ παρὰχώρηαν.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; εἶπεν ἔπειτα εἰς τὸν κατηγορούμενον. — Βαλεντίνος. — Δὲν ἔχεις κἀνὲν ἄλλο ὄνομα; — Κἀνὲν, ἄλλο, καθὼς ὄλοι ὅσοι γεννῶνται κατὰ τύχην εἰς πλοῖον. — Ποῦ ἐγεννήθη;